

OSTATI VJERAN I U NAJTEŽIM TRENUCIMA

Petak pred Nedjelju Muke Gospodnje – Cvjetnicu

31. ožujka 2023.

U izlaganju kateheze koja se sastoji od evanđeoskog teksta predstojeće nedjelje, pitanja za razmišljanje, katehetskog razlaganja te poticaja za ostvarivanje evanđeoskih zahtjeva moguće je poslužiti se materijalima primljenim od biskupijskog Pastoralnog centra.

Prije pobožnosti križnoga puta zapjeva se prikladna korizmena pjesma nakon koje se učini znak križa. Potom jedan od lektora pročita evanđeoski tekst.

Mt 26,14 – 27,66

Iz evanđelja po Mateju

Otpjevavši hvalospjeve, zaputiše se prema Maslinskoj gori. Tada im reče Isus: „Svi ćete se vi još ove noći sablazniti zbog mene. Ta pisano je: *Udarit će pastira i stado će se razbjeći.* Ali kad uskrsnem, ići ću pred vama u Galileju. “Nato će mu Petar: „Ako se i svi sablazne zbog tebe, ja se nikada neću! “Reče mu Isus: „Zaista, kažem ti, još ove noći, prije negoli se pijetao oglasi, triput ćeš me zatajiti! “Kaže mu Petar: „Bude li trebalo i umrijeti s tobom, ne, neću te zatajiti.“ Tako rekoše i svi učenici.

Tada dođe Isus s njima u predio zvan Getsemani i kaže učenicima: „Sjednite ovdje dok ja odem onamo pomoliti se.“I povede sa sobom Petra i oba sina Zebedejeva. Spopade ga žalost i tjeskoba. Tada im reče: „*Duša mi je nasmrtno žalosna.* Ostanite ovdje i bdijte sa mnom!“

I ode malo dalje, pade ničice moleći: „Oče moj! Ako je moguće, neka me mimoide ova čaša. Ali ne kako ja hoću, nego kako hoćeš ti.“I dođe učenicima i nađe ih pozaspale pa reče Petru: „Tako, zar niste mogli jedan sat probdjeti sa mnom? Bdijte i molite da ne padnete u napast! Duh je, istina, voljan, no tijelo je slabo. “Opet, po drugi put, ode i pomoli se: „Oče moj! Ako nije moguće da me čaša mine da je ne pijem, budi volja tvoja! “I ponovno dođe i nađe ih pozaspale, oči im se sklapale. Opet ih ostavi, pođe i pomoli se po treći put ponavljajući iste riječi.

Svećenik ili vjeroučitelj (voditelj kateheze) postavlja sljedeća pitanja ostavljajući iza svakog od njih trenutak šutnje za razmišljanje:

- Kakva je moja vjera? Odolijevam li kušnjama suvremenog svijeta? Trudim li se ostati na Isusovu putu?
- Što je moj najveći križ, moje najveće trpljenje? Ostajem li čvrst, hrabar i vjeran Bogu i Crkvi kada dođu iskušenja?
- Kojim svojim ponašanjem najviše ranjavam Isusa?
- Molim li da budem ustrajan i dosljedan i da očuvam čistu i jaku vjeru?

Nakon toga se predstavi sadržaj katehetskog razlaganja:

U svom korizmenom hodu dolazimo do kraja Isusova križnog puta i uspinjemo se na Kalvariju gdje je okončana drama Isusove muke i smrti. Nema potresnijeg prizora u ljudskoj povijesti! Nema ljudskih riječi kojima bi se mogla do kraja izreći istina o patnji i smrti Sina Božjega. Čitav događaj nas stavlja u šutljivo promatranje Onoga koji je izudaran, ponižen i osramoćen radi naših grijeha i koji nije sišao s križa nastojeći spasiti samog sebe, već je ostao na njemu pribijen, spašavajući sve nas. Očima vjere i u poniznosti pitamo se kolike su naše osobne krivnje i grijesi utkani u Isusovu muku?

Križ i trpljenje nisu bili razlog Isusova dolaska na svijet. Njegova je namjera bila spasenje, uskrsnuće i vječni život. Ali nema drugoga puta koji bi tamo vodio osim onoga preko Maslinske gore i Golgote (Kalvarije). Stoga je križ naš blagoslov, naša snaga i utjeha.

Ni mi vjernici ne trebamo tražiti i prihvaćati patnju radi patnje. Patnju i križ prihvaćamo ukoliko nas vode do spasenja jer u spasenju vidimo Božju volju: „Ako je moguće, neka me mimoide ova čaša. Ali ne kako ja hoću, nego kako hoćeš ti.“ Koliko nepotrebne patnje namećemo sami sebi ili našim bližnjima! I obratno, tolike križeve izbjegavamo i ublažavamo, a mogli bi biti spasonosni za nas!

Mnogobrojne ponude suvremenoga svijeta, kao i prirodna želja da izbjegnemo trpljenje, mogu nas dovesti u sumnju što je Božja volja za naš život. Često podilaženje željama i nagonima slabi našu volju da se odupremo napastima, a vjeru čini mlakom i nepostojanom. Ponekad se poput Petra osjećamo sigurnima i spremnima umrijeti za Isusa, a već u sljedećem trenutku se ipak odlučujemo za ugodu i umanjujemo žrtvu jer se bojimo koliko će nas ona koštati. Dok čitamo evanđelje Muke Gospodnje, možda s osudom gledamo na lažne svjedoke koji su Isusa teretili svojim iskazima, a sami ne vidimo da su i naši grijesi na njegovim leđima. Kao vjernici pozvani smo rasti u kreposti jakosti kako bismo mogli podnijeti svakodnevne osobne križeve i rasti na putu svetosti. Krepost jakosti je dar koji nam pomaže podnositi bolove, bolesti, kušnje, progone i mučeništvo, osposobljava nas da opraštamo u trenucima nerazumijevanja i neprijateljstava naših najbližih, da pobijedimo strah, čak i smrt. Ona daje hrabrost da se čovjek odrekne i žrtvuje vlastiti život kako bi obranio ono što je istinito, pravedno i vrijedno.

Vjerujemo kako je Isus posjedovao savršenu jakost vjere, a ipak je njegova ljudska narav tražila i molila Oca „ako je moguće...“. Koliko li je nama više potrebno moliti i tražiti da otkrijemo Božju volju i da po njoj postupimo, koliko nam je više potrebno okružiti se pravim prijateljima i s njima probdjeti u molitvi kad nam je najteže.

Slušajući o Mesiji koji pati i umire, razmišljamo i o brojnim Isusovim (m)učenicima koji bijahu osuđivani samo radi toga jer su bili njegovi, njegovo ime nosili i njegovu nauku s radošću prenosili. Od početaka Crkve do danas. Nisu se htjeli odreći svoje vjere jer su imali duha jakosti i hrabrosti te su za nju položili vlastiti život. To je ono silno mnoštvo koji se okupaše u krvi Jaganjčevoj, ponizni, no jake vjere, koji su se predali za slobodu duha i evanđelje.

Bl. Jula Ivanišević kao i sestre, svojim su životom posvjedočile tu žarku i jaku vjeru u svoga Gospodina. Svojom prisutnošću i djelima svjedočile su ljubav koju Bog ima prema svakom čovjeku, u teškim ratnim vremenima pouzdavale su se u Božju providnost. U vrijeme napada sestara od četnika, bl. Jula nije bila s njima. Vidjevši da je život njezinih sestara u opasnosti pridružila se sestrama. Taj Julin herojski čin očitovao je veličinu njezine ljubavi prema sestrama kao i njezinu spremnost na mučeništvo. Vjerojatno ih u svom životu nećemo moći nasljedovati u takvoj radikalnoj ili izvanrednoj mjeri. Ono što možemo i što je za naš život i vjeru presudno jest ono svakodnevno *mučeništvo* i redovite borbe u onome što su naše osobne slabosti ili mane, naši križevi i kušnje. Bogu zahvaljujemo za sve svete mučenike, bl. Julu i njene sestre, te nadahnuti njihovim premjerom želimo ići njihovim stopama.

Voditelj kateheze na kraju daje nekoliko poticaja za ostvarivanje evanđeoskih zahtjeva u predstojećem tjednu:

- Moli Boga za dar žive i jake vjere da uvidiš gdje si pozvan djelovati i na koje načine možeš ljubiti i služiti, da se bez obzira na težinu i na cijenu trpljenja ne odijeliš od Boga!
- Utječi se molitvom Isusovim svetim mučenicima da isprose jaku i postojanu vjeru našim obitelji, mladima, našem narodu u vremenima koja dolaze!
- Vježbaj se u malim krepostima i odricanjima, a onim poteškoćama koje ne možeš izbjeći daj smisao i nakanu!
- Okruži se prijateljima s kojima možeš moliti! Molite na zajedničke nakane!

- Vazmeno i uskrsno vrijeme provedi s obitelji u pobožnosti i zahvalnosti Kristu koji nam svojim trpljenjem, križem i uskrsnućem daruje novi nepropadljivi život!

Slijedi pobožnost križnog puta.

Tekst kateheze: Ana-Marija Biršić Glibo, vjeroučiteljica

Odgovorni urednik: Robert Kupčak, upravitelj Pastoralnog centra Požeške biskupije